

盾の勇者の成り上がり^①

アネコユサギ

Aneko Yusagi

MFブックス

Ötödik fejezet

A Pajzs valósága

Mikor kiléptünk a várkapun, hatalmas, minden irányba elterülő mezőket láttuk.

Még szerencse, hogy volt egy macskaköves út, mely a vidéken kanyargott, hiszen a várost elhagyva a zöld tájon kívül nem állt másból a kinti világ.
Hokkaidora emlékeztetett.

Ledöbrentett, hogy milyen újszerű és lebilincselő. Láttam az ég és a föld hatalmas kiterjedését, mely a horizonton ér egymásba. Rájöttem, hogy nem vetne rám jó fényt, ha szédítő izgalomban rohagnék fel-alá, elvégre egy hős vagyok. Jól tettem, hogy elnyomtam az érzéseimet.

„Nos, Hős-dono, ezen a földön inkább gyengébb szörnyek találhatóak, és a velük vívott csata nagyon kiváló gyakorlás lesz.”

„Jó ötlet. Nincs semmilyen tapasztalatom harc terén, így ez jó esély lesz arra, hogy változtassak ezen.”

„Hozd a legjobbat!”

„Te nem fogsz mellettem harcolni, Mein?”

„Mielőtt részt vennék, szeretném felmérni a képességeidet.”

„Ó? Akkor rendben.”

„Azt hiszem, ebben van valami. Sokkal tapasztaltabb lehet, mint én, így természetes, hogy látni szeretné, mennyire vagyok erős.”

Kezdsnek egy olyan szörnyel kell megküzdenem, amit Mein elég gyengének tart hozzám képest. Így könnyen elbánhatok vele.

A réten nézelődünk egy ideje már, mikor valamit észrevettünk a fűben mozogni. Úgy nézett ki, mint egy narancssárga lufi.

„Ott van egy, Hős-dono. Úgy hívjuk ezeket, hogy 'Narancssárga lufik', és nagyon könnyű legyőzni őket.”

Milyen hülye egy név. Kreativitásból komoly hiányt szenvednek itt az emberek.

„Gá!”

Dühösen felkiáltott és agresszív szemekkel nézett rám, ezzel is megerősítve az ellenséges állapotát. És így, ez a lény, melyet a lufikhoz lehetne a legjobban hasonlítani, elriasztotta a madarakat és felém rohamozott, hogy megtámadjon.

„Képes vagy rá, Hős-dono!”

„Értettem!”

Menőnek és magabiztosnak kell kinézni a csata folyamán, elvégre Mein itt van, meg amúgy is nem árt, ha az vagyok. A jobb karomban lévő pajzsot a szörnyeteg felé tartottam, majd eltaláltam a hegyesebb végével.

„Háá!”

Sikerült bevinnem egy találatot, de... Boing! Visszapattant a támadásomról. Ez a valami biztos rugalmas. És én még azt hittem, hogy ki fog pukkadni...

A Narancssárga lufi hátrahőkölt, majd a fogaival vicsorítva ismét felém indult.

„Áh!”

Csengő hangot hallottam onnan, ahol a vadállat megharapdált.

Furcsa módon nem éreztem egyáltalán fájdalmat vagy irritációt. A Narancssárga lufi tovább harapdálta a karomat, de úgy tűnt, hogy a támadásának nincs semmi hatása. Éreztem, hogy a pajzs valamilyen puha, védelmező akadályt bocsátott ki körülöttem. Vajon ez lehet az igazi ereje?

Némán Meinre néztem.

„Hozd ki magadból a legtöbbet, Hős-dono!”

Úgy tűnik, hogy képtelen vagyok sérülést okozni vagy elszenvedni.

„Ááárrrggghh!”

Úgy soroztam az öklömmel a Narancssárga lufit, mint valami legendás harcos.

Öt perccel később... Pukk! Egy lágy pukkanással, a Narancssárga lufi kidurrant.

„Huff... huff... huff...”

Folyamatos csipogást hallottam, majd megláttam, hogy a tapasztalati mérőm egyen megáll. Azt hiszem, ez azt jelenti, hogy szereztem egy tapasztalatpontot. De, ha ilyen sokáig tart egy nyamvadt pontot begyűjteni... Akkor nem akarok ezzel sok időt elvesztegetni.

Különbén is, ez kemény volt. Csak annyira vagyok képes, amennyit pusztá kézzel megtehetek.

„Szép munka, Hős-dono!”

Mein megtapsolt, mégis valamiért úgy éreztem, hogy reménytelen ez az egész.

„Mi?”

Közeledő lépteket hallottam. Megfordultam és észrevettem, hogy Ren az a kíséretével. Gondoltam rá, hogy kihívjam őket, de annyira komolynak és eltökéltnak tűntek, hogy inkább nem avatkoztam közbe. Három Narancssárga lufi jelent meg Ren előtt.

...De.

Ren nagy ívben meglendítette a kardját és mind a három ellenség azonnal megsemmisült.

Egy ütéssel?! Ugyan már, ez egyáltalán nem tűnik tisztességesnek!

„...”

Aggódtam, de Mein felemelte a kezét és az arcomba legyezett vele.

„Ez rendben van! Minden hősnek megvan a maga harcmodora.”

„...Köszönöm.”

A Narancssárga lufival folytatott harc során rájöttem, hogy ha öt percig is harapdál, akkor sem szerzek sérülést. Jelentős nagyságú védelmem lehet.

Az ellenfelem hátrahagyott néhány harci zsákmányt, amit aztán felvettem. Ez a Narancssárga lufi csontváza volt. Mikor megérintettem, a pajzsom csipogni kezdett.

Aztán a zsákmányt közel tettem a pajzshoz, az pedig lágy fénnel burkolta be és elnyelte a drágakövön keresztül.

Narancssárga lufi megszerezve.

Ezek a szavak jelentek meg előttem és a fegyverkönyv ikonja villogni kezdett. Úgy tűnt, hogy még nem gyűjtöttem eleget, de a Narancssárga lufi egy szükséges elem a pajzsom továbbfejlesztéséhez.

„Tehát így működnek a Legendás Fegyverzetek?”

„Igen. Ezek szerint bizonyos tárgyakat el kell nyeletned velem, hogy felerősítsd.”

„Értem.”

„Egyébként, mennyit kapnánk a zsákmányért, amit most szereztünk?”

„Hm... talán egy bronzérmét?”

„Mennyi bronzra van szükség, hogy be lehessen váltani ezüstre?”

„Száz.”

Ez várható volt, ha azt nézzük, hogy Ren milyen játszi könnyedséggel győzte le a lufikat.

„Rendben Mein, te jössz.”

„Azt hiszem, igazad van.”

Miközben kimondta, két Narancssárga lufi jelent meg nem túl messze, és az irányunkba kezdtek roharni. Mein előhúzta a kardját, mely a derekára volt kikötve és kétszer gyorsan lecsapott egymásután. Pukk! Pukk! Mindkét Narancssárga lufi kidurrant.

Húha... tényleg ennyire gyenge lennék?

Függetlenül ettől, nyilvánvaló volt, hogy a pajzsom nem fog egy csatát sem megnyerni nekem.

Ilyen haladás mellett több értelme van, ha Mein harcol és én látom el a csapatunk védelmi szerepét.

„Rendben, Mein, te leszel a támadó és én leszek a védelem. Lássuk, milyen messze jutunk együtt.”

„Oké.” – bólogatott.

A mezőkön maradtunk, míg a nap már kezdett lemenni. Mindegyik Narancssárga lufival megküzdöttünk, ami utunkba került és emellett felfedeztünk néhány Sárga lufit is.

„Ha egy kicsit tovább nyomulunk, akkor erősebb szörnyekkel is találkozhatunk, de jobb lenne, ha visszamennénk a kastélyba, mert már kezd esteledni.”

„Hát, még harcolni szerettem volna egy keveset...”

Figyelembe véve, hogy nem sérülök meg és a lufik elleni védekezés is nagyon könnyű, még folytatni akartam.

„Ma menjünk vissza korábban, és használjuk arra a felszabaduló időnket, hogy újra meglátogassuk a fegyverboltot. Ha szerzünk néhány új felszerelést, akkor holnap sokkal tovább juthatunk.”

„Azt hiszem, igazad van...”

Eltart egy darabig, míg szintet fogok lépni, így nincs okom elsietni a mai napot. Továbbá a pajzs már felszívott mindent, amit lehetett, így a Narancssárga lufi maradt, ahol volt.

Úgy látszik, hogy amikor szintet lépek, a pajzsom is erősebbé válik. Különbben is, úgy döntöttünk, hogy mára abbahagyjuk a kalandozást és a főváros felé vesszük utunkat.